

ПЛЯЧКА

THE HUNTED

Copyright © 2020 by Gabriel Bergmoser

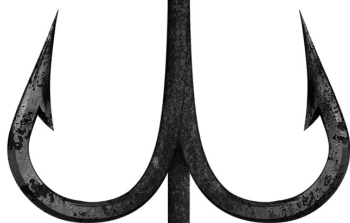
© Коста Сивов, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2020

ISBN: 978-954-28-3189-1

Превод от английски
Коста Сивов

 ciela

ПРОЛОГ

Слънцето напичаше магистралата, по която се движеше самотна кола.

Младата жена зад волана гледаше право напред към яносиньото небе, горещите проблясъци и далечния хоризонт. Не поглеждаше назад, нито пък в огледалото за обратно виждане.

Караше бързо, почти на границата на позволената скорост. Просторният сух и пуст пейзаж преминаваше като на бързи обороти от двете ѝ страни. Тя го виждаше с периферното си зрение, но не му обръщаше внимание, както не обръщаше внимание на болката в крака си и туптящото си сърце. Просто караше, докато слънцето не залезе и не се скри зад хоризонта, а яносиньото небе не се опръска отново в кръв и земята около нея не заприлича на потънала в пламъци.

Едва тогава младата жена погледна в огледалото за обратно виждане.

ПЪРВА ГЛАВА

Сега

Франк се събуди от изстрелите и тръгна към вратата, преди да осъзнае, че е сънувал. Затвори очи, преглътна и се върна обратно до леглото си в мрака. Седна на него и започна бавно да вдишва и да издишва, докато не спря да трепери.

Пак сънува онзи ярък и истински сън, който не беше точно сън. Той беше спомен за дървета и мъртви очи в мрака, за кълтящи в ушите му смях и изстрели и за метален вкус на кръв.

Франк прокара ръка през оредяващата си коса, стана и излезе в коридора. Допря ухо до вратата на Али, но не чу нищо. Явно не беше викал. Почувства се малко по-добре. Влезе в банята и цъкна лампата.

Не знаеше дали да се радва, че не прилича на човека, който беше преживял в действителност този сън. Пред пукнатото огледало, по боксерки, стоеше един не особено внушителен мъж. Приятната издутина, която представляваше коремът му, заплашваше съвсем скоро да се превърне в нещо не особено приятно, но нямаше как, все пак

беше в края на петдесетте. Изпитото му лице, хлътналите му очи и сивата му коса го правеха да изглежда с десет години по-стар, отколкото беше.

Франк си изми набързо зъбите, върна се в стаята си и се облече в тъмното. Не се нуждаеше от светлина, за да намери неща, които винаги бяха на едно и също място. Напъха бархетната риза в дънките си и си завърза ботите. Излезе отново в коридора, като му се искаше някои образи от съня му да не продължават да се въртят в главата му.

Отиде в кухнята, отвори шкафа и извади зърнената закуска, която беше донесъл от крайпътния ресторант за Али. Остави я на масата заедно с купичка и лъжица. Подреди ги пред стола, на който смяташе, че сяда, но след малко реши, че изглеждат като в казарма, и ги измести леко. Погледна хладилника. Не знаеше дали да извади млякото, или не. Нямахше представа до колко часа спеше Али, а дните бяха горещи по това време на годината. Щеше да е много по-лесно просто да я попита, но тя беше малко затворена и като че ли не обичаше много да я безпокоят. Но дори да не беше така, помисли си Франк с крива усмивка, пак нямахше да я попита. Не се учудваше, че Ник имаше проблеми с нея; синът му не обичаше премълчаните неща.

Обаждането дойде преди малко повече от седмица. Франк гледаше телевизия и се чудеше дали да не стане да намести кривата антена, за да оправи картината, когато телефонът иззвъня. Беше му необходимо известно време, за да разбере какво звъни. Дори телемаркетърите не знаеха как да се свържат с него.

Франк отговори и усети прилив на отдавна забравен страх, който не го напусна дори когато чу сериозния и

зрял глас от другата страна на линията. Обажданият се звучеше като някакъв чиновник. Едва когато не съумя да изрече името му, разбра кой се обажда.

– Ник.

Синът му си прочисти гърлото.

– Да. Ти как си?

Франк огледа кухнята. Ник не можеше да я види, но това не му попречи да се замисли защо не я беше разтребил и защо не бе закачил поне една картина.

– Добре.

Тишина.

– А ти?

– Зает съм покрай годишните отчети и всичко останало. Емили си е същата, но се справя добре.

Франк не го беше попитал за снаха си, но ако трябваше да бъде честен, тя също не би попитала как е той.

Отново настъпи тишина. Много му се искаше да знае какво да каже. Един от страничните ефекти на продължителната самота беше загубата на представа как се води неангажиращ разговор.

– Слушай – Ник снижи малко гласа си, както правеше винаги, когато искаше да звучи уверено, – всъщност ти се обаждам, за да те помоля за услуга. Нещата са малко напрегнати в момента, а Али... Имам предвид, че е на четиринайсет, нали се сещаш? Ужасната тийнейджърска възраст или както там ѝ викат.

Франк нямаше представа как я наричат.

– Мисля, че тя... е, може би просто избива комплекси или нещо подобно, но има проблеми в училище. Сбила се е... Двамата с Емили не можем да направим кой знае какво

предвид обстоятелствата. Дори да разполагахме с цялото време на света, пак си мисля, че нямаше да помогне. Знаеш какво е на тази възраст – родителите ти са обществен враг номер едно. – Ник беше започнал да говори по-силно и по-бързо. Очевидно се страхуваше да помоли за онова, което искаше. – Обсъждахме разни варианти и се запитахме дали няма да е хубаво за Али да смени обстановката... Да се махне от всичко и може би, сецаш се, да види нещо различно.

Франк стисна по-силно слушалката на телефона. В стомаха му запълзя нов вид страх, с който не беше подготвен да се справи.

– Искам да кажа, че родителите на Емили живеят в чужбина... а ти си там съвсем сам, така че... Може би ще ти се отрази добре?

– Кое?

– Ако ти... ако тя ти дойде на гости за известно време.

Франк се подпря на масата. Умът му препусна в галоп в търсене на извинения. Какво, по дяволите, щеше да прави с една сърдита тийнейджърка в дома си? Та той едва успяваше да се грижи за себе си. Нямаше представа как да говори с нея, как трябваше да изглежда къщата... Кухнята изведнъж му се стори много по-зле отпреди малко с целия този мухъл зад мивката, паяжините в ъглите и леко наклонения хладилник. Всичко наоколо се набиваше на очи и беше непоправимо, съществуваха милион грешни неща в живота му, които не искаше синът му да научава.

– Виж, Ник...

– Ще ни направиш голяма услуга, татко. Наистина голяма услуга.

Франк усети молбата в гласа на сина си, който толкова усърдно се опитваше да я скрие под привидното си безгрижие. Последния път, в който Ник беше говорил по този начин с него, все още живееха заедно, а Франк бе прекалено пиян, за да направи нещо повече от това да пропълзи в леглото си и да се преструва, че не се е случило.

– Добре – беше се съгласил най-накрая. – Добре, кога смятате да я доведете?

След това всичко се случи много бързо или поне побързо, отколкото беше свикнал или отколкото беше готов. И сега ето къде беше.

Франк се спря за кратко на верандата, както правеше всяка сутрин. Къщата му представляваше лека постройка, която трудно можеше да се определи дори като скромна, но не му пукаше, защото не се опитваше да впечатли никого, а и не бе купил мястото заради нея. Пред погледа му, успоредно на извитата алея от пръст, която мракът скриваше чудесно, се простираше висока кафява трева, която се поклащаше лениво на вятъра. Тя беше единственото, което виждаше, чак до тъмния силует на гърба на крайпътния ресторант, невидимата магистрала от другата му страна и необятното небе над него, оживяващо от първите проблясъци на зората. Той си пое дълбоко въздух, който вече беше започнал да става горещ. Усещаше единствено аромата на пръст. Понякога след дъжд или след някой пожар миризмата се променяше. Тогава въздухът миришеше на живот, на свежо или на предупреждение. През повечето време миришеше просто на пръст. Пръстите на пълзящия червен изгрев бяха започнали да нарастват на хоризонта. Не бързаше заникъде и нямаше намерение да използва

АТВ-то или колата. Обичаше сутрешните разходки, а и денят му щеше да мине за натоварен, ако някой се появеше преди обяд.

От къщата до крайпътния ресторант имаше по-малко от километър през суха трева и твърда пръст. Теренът беше осеян с неравни хълмове и изненадващи канавки. Франк ги познаваше достатъчно добре. Морето от трева скриваше очертанията на земята, но цяла година в ежедневни разходки намаляваше риска от непредвидени опасности. Когато купи мястото преди почти цяло десетилетие, предишният собственик му каза, че къщата е била началото на ферма, но земята се оказала прекалено трудна и инатлива за опитомяване. Този анекдот не беше най-добрата търговска стратегия, но на Франк му хареса. Тревата растеше много бързо, а пръстта под нея отказваше да се поддава на опитите да бъде загладена или оформена в нещо различно от настоящото си състояние. Трябваше нещо много повече от огромен късмет, за да отгледаш някаква култура, различна от вече растящите наоколо диви растения. Крайпътният ресторант и къщата се сливаха с пейзажа, а разположението на земята ги скриваше от онези, които не знаеха, че се намират тук. Особено по това време, рано сутрин, човек виждаше единствено разпрострялата се навсякъде трева, която приветстваше само змиите и нищо друго. Един от малкото въпроси на Али към него беше дали някога е бил хапан, но Франк отдавна се беше научил как да се пази от тези създания.

Али седеше на тясното си легло до стената. Чу тежките стъпки на Франк около къщата. От време на време дядо ѝ се спираше, но тя не помръдваше. Едва когато предната врата се затвори, стана от леглото и дори тогава изчака още малко, преди да излезе в коридора.

Не си харесваше стаята. Франк се беше постарал в чистенето ѝ и се бе опитал да ѝ придаде представителен вид с повехналите цветя във вазата и купчината намачкани стари книги, които бе наредил на нощното шкафче, но нищо не можеше да се справи с прашния мирис в цялата къща, който създаваше впечатлението, че не е обитавана. Мястото представляваше грозна развалина в средата на нищото и фактът, че родителите ѝ смятаха, че ще е добре за нея да прекара известно време тук, само показваше, че въобще не я разбират.

На Али не ѝ харесваха подобни мисли. Тя наистина смяташе да е мила с Франк, да се опита да се разбира с него – дори само за да вбеси майка си. Но проклетие, той не ѝ помагаше, като рядко казваше повече от две думи наведнъж, прекарваше по цял ден в крайпътния ресторант, а след работа се настаняваше пред телевизора, за да гледа някакво старо телевизионно шоу, за което беше сигурна, че дори не му харесва.

– Слушай, ако положението се влоши прекалено много, можеш да ни се обадиш – беше ѝ казала майка ѝ със същия изкуствен весел глас, който използваше всеки път, когато я уверяваше, че нещата между нея и баща ѝ са наред. – Очаквам от теб да се държиш като възрастна, разбра ли? Това е чудесен урок, защото понякога ни се налага да излезем от зоната си на комфорт.

За Али беше странно да чуе това от устата на майка си, понеже само преди няколко дни тя не мислеше, че е чудесен урок, докато спореше на висок тон с баща ѝ. Но такава си беше мама. Можеше да обърне всичко в скапан житейски урок.

Али отиде в малката кухня. В нея нямаше кой знае какво – мивка с шкафчета, стара готварска печка, ръмжащ хладилник, който беше една идея по-голям за тясното помещение, и маса с два стола. Франк разполагаше само с няколко чинии, чаши и прибори от различни комплекти. Тя погледна купичката и зърнената закуска, които бяха подредени перфектно, както всяка друга сутрин. Обикновено просто ги избутваше настрана. Не обичаше зърнени закуски, но смяташе, че ще прозвучи като неблагодарница, ако го каже на Франк. Издърпа си стола и седна. Онова ужасно чувство в стомаха ѝ се беше завърнало. Трудно бе да не му обръща внимание, след като бе затворена тук часове наред, заобиколена от паянтови стени, които не се различаваха по предназначение от дебелите и високи огради на затворите. Това прокрадващо се и неприятно чувство я караше да мисли, че без значение какво прави, някой друг винаги ще контролира живота ѝ. Беше се опитала да изрази мнението си и я бяха наказали. Беше се опитала да си трае и я изпратиха при Франк с неговото постоянно мълчание и зърнени закуски.

Колкото и да се беше изплашила в началото, Али нямаше нищо против през повечето дни да бъде събуджана рано от крясъците, които се носеха от стаята на дядо ѝ. Така поне го чувстваше жив.